Pregaria.cat

Entrada

Resposta a una felicitació de Nadal

Per Lluis Salinas el dj., 23/01/2025 - 08:30

Estimada Júlia,

Em va encantar rebre la teva postal desitjant-me bon Nadal. Moltíssimes gràcies. Espero que hagis passat dies tranquils, de retrobada amb Déu i amb la família. Jo he pogut anar a veure a la meva família. Els meus nebots s'estan fent enormes. És molt divertit jugar amb ells. Hem estat fent un munt de coses. Crec que s'ho han passat bé. No sé si tant com jo, però riure, han rigut.

He de confessar-te que he estat donant moltes voltes al que deies a la felicitació. Em va sorprendre, especialment, una frase de les que vas escriure. Parlaves de la possibilitat que tenim de transmetre Déu en la vida quotidiana. Suposo que estaves pensant en la possibilitat de ser mitjans perquè Déu es faci present al nostre voltant, oi?

M'ha agradat fer pregària amb la teva idea durant el Nadal. El temps era l'ideal. De fet, crec que el que deies té molt a veure amb el que hem celebrat aquests dies, amb l'encarnació. Crec que no acabem de ser conscients de que el naixement de Jesús, essent Déu i ésser humà, ens ha fet fills de Déu. Això és tan extraordinari que ens resulta tremendament difícil viure d'aquesta manera. Fins al punt de que Déu ens assumeix com a seus i és capaç de donar la seva vida per nosaltres. És que és molt fort... No et sembla?

En el nostre afany per "guanyar-nos" el fet de ser "petits déus", retraiem a Déu no tenir els seus atributs, en definitiva (especialment, el de la perfecció). I no ens adonem que no són els seus atributs el que ens converteix en el mateix que ell, sinó que és ell mateix qui vol fer-nos veritables déus assumint-nos en tota la nostra realitat. Tenim una dignitat infinita perquè ell vol donar-nos-la, ens la regala. És clar que després, cadascú, pot voler-la o no...

Alguna vegada t'has aturat a pensar quina alliberació tan gran deu ser viure com si res del que som pogués ser rebutjat pels altres sinó, més aviat, estimat infinitament? Intueixo que, en la majoria de les ocasions, vivim per ser acceptats pels altres, en el fons, i ens sentim plens a mesura que ens apropem al consens de que som "normatius" i a la seva acceptació. Però tinc la sensació de que la veritable plenitud és el contrari: saber-se assumit totalment en la pròpia realitat, en l'autenticitat de ser un mateix i res més.

És clar que cal afinar bé en què vol dir "el que cadascú és i res més". De vegades penso que ni tan sols nosaltres ho sabem. Tenim tants reclams amb tants miratges que ens distrauen!

Sigui com sigui, agraeixo molt haver rebut la teva felicitació. Ja veus el que dona de sí una de les teves frases. Tant de bo me n'enviïs més així.

T'envio una abraçada ben gran.